

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: V. P., bytem P., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení*, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 14.4.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2014 č.j. X o *invalidní důchod*,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Účastníkům se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 14.4.2014 se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2014 č.j. X, protože s ním nesouhlasí, neboť dle jejího názoru zdravotní stav, který popsala, odpovídá nadále vyššímu stupni invalidity a nikoli snížení na první stupeň, když její zdravotní stav se nezměnil, spíše se zhoršil, tudíž byl chybně posouzen; závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 14.2.2014 a vrácení věci žalované, aby znovu rozhodla o stupni její invalidity s přihlédnutím k jejímu zdravotnímu stavu a připojeným lékařským zprávám. (K žalobě připojila mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 14.2.2014 žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 10.12.2013, jímž jí byl snížen stupeň invalidity a výše invalidního důchodu dle § 56 odst. 1 písm. d) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), tak, že ode dne 22.1.2014 namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně žalobkyni náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-město ze dne 1.10.2013 je invalidní pro invaliditu prvního stupně, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 45%.*

Dle odůvodnění rozhodnutí ze dne 14.2.2014 bylo novým posudkem o invaliditě ze dne 5.2.2014 lékařem ČSSZ zjištěno, že žalobkyně je invalidní, protože se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje fyzické schopnosti a má vliv na pokles pracovní schopnosti, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 5c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 25-35%; žalobkyni byla přiznána horní hranice 35% a s přihlédnutím k dalšímu postižení zdravotního stavu byla tato míra zvýšena o 10% dle § 3 odst. 1 vyhlášky, takže celkově činí 45 %, proto nebylo možno námitkám vyhovět.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Plzeň-město vedeného ohledně žalobkyně a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 1.10.2013 a ze založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 5.2.2014 soud zjistil, že žalobkyně nebyla nadále uznána invalidní pro invaliditu třetího stupně, uznána byla nadále pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 45%, když rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 5c) přílohy vyhlášky, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35%, která ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky citované vyhlášky byla zvýšena, takže celkově činí 45%; datum změny stupně invalidity: 1.10.2013 – datem jednání OSSZ.

Žalovaná ve svém vyjádření dne 28.4.2014 navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 14.2.2014 bylo žalobkyni doručeno dne 19.2.2014.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 19.6.2014, jemuž byla přítomna žalobkyně i odborný lékař z oboru psychiatrie. Z obsahu tohoto posudku soud mimo jiné zjistil, že žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu prvního stupně, nešlo o invaliditu druhého nebo třetího stupně, neboť šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49%, když komise hodnotila shodně s lékařem OSSZ i ČSSZ míru poklesu pracovní schopnosti dle kapitoly V., položky 5c) přílohy vyhlášky na horní hranici 35% a dopad dalších zdravotních postižení na míru poklesu pracovní schopnosti byl zohledněn zvýšením o 10% podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky, celkově tak činí 45%. Podle komise je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu provleklá úzkostně depresivní porucha navazující na nepříznivou rodinnou a sociální situaci se somatizací obtíží, emočně nestabilní porucha osobnosti. Žalobkyně proto není schopna práce se zvýšenými nároky na psychické zatížení, ve stresových podmínkách a v nočních směnách, je však schopna práce spíše méně náročné, nejlépe ve zkrácené pracovní době nebo s možností vlastní volby pracovního tempa s

využitím dosažené kvalifikace. Komise uvedla, že na počátku onemocnění byla diferenciálně diagnosticky zvažována i diagnosa afektivní poruchy - deprese (F32), k čemuž bylo přihlédnuto i při stanovení míry poklesu soustavné výdělečné činnosti, ale v průběhu onemocnění však byla rozhodující diagnosa upřesněna a konstatována smíšená úzkostně depresivní porucha (F41.2), což má dopad na odlišné hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti; i když ambulantní psychiatr ve svém závěru hodnotí zjištěnou poruchu jako těžkou až velmi těžkou, klinický nález s tímto závěrem nekoreluje, není potvrzena taková tíže popisovaným ani zjištěným klinickým nálezem ani proběhlou hospitalizací. Změnu stupně invalidity PK MPSV stanovila shodně také k datu 1.10.2013, tj. jednání na OSSZ. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobkyni i žalované.*)

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 16.7.2014 se žalobkyně nezúčastnila ze zdravotních důvodů, svoji neúčast omluvila a souhlasila s tím, aby soud rozhodl i v její nepřítomnosti; zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby, neboť paní žalobkyni se nepodařilo prokázat, že se nadále jedná o invaliditu třetího stupně, neboť jak vysvětlila komise, byla upřesněna diagnóza a jedná se tudíž i o jiné posudkové hodnocení.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%.

(2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) nejméně o 70%, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly v této věci shledány (viz shora).

Žalobkyně se z důvodů uvedených v žalobě domáhá ponechání nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, která je od 1.1.2010 upravena v citovaném § 39 zákona. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky). Subjektivní pocit žalobkyně o tom, že by měla být nadále uznána pro invaliditu třetího stupně pro zjištěné zdravotní potíže, však nemůže být důvodem pro ponechání tohoto stupně invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v požadovaném stupni lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, vyplývá-li z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv pro subjektivní přesvědčení pojištěnce o jeho stupni. Pouze posudkoví lékaři jsou oprávněni rozhodovat o invaliditě na základě zjištěných a

prokázaných funkčních postižení zdravotního stavu, odborní ošetřující lékaři vyhotovující lékařské zprávy o zdravotním stavu pojištěnců nejsou oprávněni se k invaliditě vyjadřovat.

Soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 14.2.2014. Pokud u žalobkyně dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jejího zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity druhého až třetího stupně v novém správním řízení* (nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři). Přiznání invalidity a výše jejího stupně není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání či na finanční, sociální nebo rodinnou situaci žalobkyně, ale pouze na momentální zdravotní stav. V zákoně o důchodovém pojištění a jeho prováděcích předpisech jsou velmi striktně konstruovány podmínky, jež musí pojištěnec splnit, aby mu mohl být přiznán požadovaný invalidní důchod.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2014 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 19.6.2014 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejích onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, rovněž je stanoveno i omezení, jež však žalobkyni nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval dne 1.10.2013 podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 10.12.2013, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobkyně v řízení o námitkách, tak i PK MPSV, hodnotili zdravotní stav žalobkyně zcela shodně. Nejvyšší přiznaná 45% ztráta pracovní schopnosti však nedosahuje nutných 70% této ztráty pro invaliditu třetího stupně ani potřebných 50% této ztráty pro invaliditu druhého stupně, tudíž žalobkyně byla uznána invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí pouze pro invaliditu prvního stupně. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, neboť byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobkyně, když při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz. Žalobkyně neprokázala tvrzení, že je nadále invalidní pro invaliditu třetího stupně, neboť i dle posudku PK MPSV je nadále od 1.10.2013 invalidní pro invaliditu prvního stupně, přičemž bylo i dostatečně vysvětleno odlišné hodnocení invalidity proti předešlým posouzením v předcházejících letech, jak namítala žalobkyně.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2014 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, protože žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky pro ponechání invalidity třetího či přiznání invalidity druhého stupně, ale je nadále invalidní jen pro invaliditu prvního stupně, a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami uplatněnými žalobkyní proti rozhodnutí ze dne 10.12.2013.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu

nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 16. července 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně